

at han vil fremsætte den Paastand, at Konjunkturtillæget kun er en Del af Dyrtidstillæget. Det ærede Medlem nævnte, at dette fremgik ogsaa af Lønningskommissionens Betænkning. Nej, det er netop det modsatte, der fremgaar af Lønningskommissionens Betænkning. Jeg skal derfor med den højtærede Formands Tilladelse oplæse nogle faa Linier af den, som det ærede Medlem Hr. Valdemar Olsen selv har underskrevet. Der staar: „Da det imidlertid maa erkendes“ — der er altsaa Tale om Konjunkturtillæget — „at den Mulighed er til Stede, at der kan indtræde nedadgaaende Konjunkturer, ledsaget af en Sænkning af den almindelige Velstand eller af Nedgang i de private Erhvervs Lønninger, selv om Priserne paa Livsfornødenheder ikke (eller dog kun i mindre Grad) gaar tilbage fra den nuværende Højde, fandt Kommissionen at burde foreslaa et Lønssystem, der i dobbelt Forstand er foranderligt, idet det tager Sigte baade paa Prisbevægelsen (Dyrtidstillæget) og paa Velstandsmomentet (Konjunkturtillæget)“. Det er jo rene og tydelige Ord, som viser, at netop Lønningskommissionen forudsatte denne modgaaende Bevægelse. Men desuden har det ærede Medlem selv under Behandlingen i dette Ting i Fjor udtalt noget lignende; thi han siger i sin Omtale af Konjunkturtillæget: „Ja, hvis Lønniveauet til den Tid sænker sig“ — altsaa til April 1921, da Konjunkturtillæget efter Forslaget skulde ophøre — „skal Konjunkturtillæget falde bort den 1. April 1921, men hvis hele det Niveau, hvorefter man lønner i det private Liv og andre Steder, ikke sænkes til den Tid, kunde jeg ikke tænke mig, at Konjunkturtillæget faldt bort, selv om det ogsaa staar i Løven, at det automatisk skal falde bort om 1½ Aar“. Det ærede Medlem satte selv her Konjunkturtillæget i nøjeste Forbindelse med Forholdene i det private Liv, med Indtægtsforholdene der, og da særlig Forholdene for Arbejdernes Vedkommende.

Det ærede Medlem nævnte i Dag, at Dyrtidstillæget ikke gav fuld Erstatning for den Dyrtidsstigning, der har været, siden vi gennemførte Lønningsloven i Fjor. Men det har heller aldrig været Meningen, hverken fra Lønningskommissionens eller fra Rigsdagens Side, at Dyrtidstillæget absolut skulde dække Stigningerne i Dyrtiden. Der staar udtrykkelig i Lønningskommissionens Betænkning, at Formaalet med Dyrtidstillæget er, at det „i nogen Grad“ skal give Tjenestemændene Erstatning for den Stigning af Dyrtiden, der er, og som de nu

føler. Altsaa i nogen Grad, ikke fuldt ud. Derfor er der ogsaa den Bestemmelse om Dyrtidstillæget, som medfører, at det gaar gradvis langsommere opad end Dyrtiden, men paa den anden Side vil det ogsaa gaa gradvis langsommere nedad. Nu er der for Tjenestemændene det uheldige, at Dyrtidstillæget kommer ½ Aar efter Dyrtiden; men saa snart vi naar Toppen og begynder at gaa nedad, faar Tjenestemændene den Fordel, at de vedbliver at beholde Dyrtidstillæget ½ Aar længere, end det efter Prisstigningen er begrundet. Det er altsaa den Forudsætning, hvorunder Dyrtidstillæget er givet, Forudsætningen baade for Lønningskommissionen og for Tinget her. Og intet Menneske, ikke et eneste Medlem hverken i dette eller i det andet Ting, har, saa vidt jeg ved, i Fjor gjort Ophævelse over, at Dyrtidstillæget ikke gav fuld Erstatning og Vederlag for Prisforhøjelsen. Det var der ingen, der den Gang forlangte. Man holdt sig til det, som var Forudsætningen ved Dyrtidstillæget, at i de opadgaaende Tider skulde Tjenestemændene i nogen Maade holdes skadesløse for den Prisstigning, der var, hvorimod de i nedadgaaende Tider vilde faa nogen Fordel derved, at de kom bagefter.

Det, der nu stilles Fordring om fra Tjenestemændenes Side, er en virkelig reel Lønforhøjelse. Det er jo ikke Dyrtidstillæget, de har ment vi skulde forandre; for det har vi været enige om i Rigsdagen og været enige ogsaa med Tjenestemændene om, at det skulde have den Form, det har, og at det skulde udføres paa denne Maade, og det er der ingen, der ønsker at gaa væk fra.

Det ærede Medlem protesterede i Fjor mod, at der i Forslaget til Lønningsloven var sat en Grænse for Dyrtidstillægts Stigning; der var sat et vist Beløb, der ikke maatte overstiges. Den Grænse slettede vi, saa at Dyrtidstillæget automatisk vedbliver at stige med Dyrtiden i det Forhold, som hele Rigsdagen i Samstemmen med Tjenestemændene har været enige om. Og paa det Grundlag, der nu er Tale om her, har alle, som jeg ved disse Citater har bevist, ogsaa det ærede Medlem selv, været med til at give Konjunkturtillæget den Karakter, det har faaet, at det skal tjene til at afmaale i nogen Maade Forholdet mellem Tjenestemændenes Indtægter og Velstanden her i Landet og de private Indtægter baade for Arbejderne og de erhvervsdrivende. Heller ikke det ærede Medlem selv har fra denne Plads villet hævde, at Udsigterne til Indtægtsforøgelse baade for Erhvervene og for Arbejderne var sikre. Jeg antager, at de allerfleste vil indrømme,